

Sygn. akt II AKa 72/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Sławomir Wołosik SSA Grzegorz Skrodzki
Protokolant	Agnieszka Wądołkowska

przy udziale prokuratora Anatola Pawluczuka

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2022 r.

sprawy **K. M. s. (...)**

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 7 lutego 2022 r. sygn. akt III K 125/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 738 zł., w tym kwotę 138 zł. należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu za postępowanie przed sądem drugiej instancji;
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 738 zł., w tym kwotę 138 zł. należnego podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oskarżyciela posiłkowego za postępowanie przed Sądem drugiej instancji.
4. Zwalnia oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 72/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 lutego 2022 r., sygn. akt III K 125/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>- art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia;</p> <p>- art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia;</p> <p>- art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.		

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji obrońcy oskarżonego, jako całkowicie bezpodstawny należy ocenić podniesiony w niej zarzut, iż Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego, dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. Wniesiona apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżąca domaga się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych

argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., bowiem w sprawie nie zaistniała sytuacja, która nakazywałaby korzystanie z tego przepisu. Naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego jak też wtedy, gdy powinny się pojawić, ale nie zostały dostrzeżone. Apelacja nie wykazała żadnej z tych sytuacji i żadna w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony K. M. dopuścił się przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść

oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKA 226/12, LEX 1236108).

W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji w sposób wyczerpujący przedstawił przesłanki, które stanowiły podstawę do skazania oskarżonego za przypisane mu czyny. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędów. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę. Wskazał jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnił podstawę prawną wydanego wyroku. Tym samym nie dopuścił się zarzucanej mu obrazy art. 424 § 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia faktyczne na całokształcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej zgodnie z dyspozycją art. 410 k.p.k. i dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Niewątpliwie kluczowym dowodem pozwalającym na odtworzenie rzeczywistego przebiegu zdarzeń będących przedmiotem postępowania w sprawie były zeznania pokrzywdzonych M. S. i Ł. K.. Dlatego też Sąd I instancji poddał je szczególnie wnikliwej analizie i konfrontował z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Z analizy tej wyciągnął trafne wnioski

i zasadnie przyjął, że zeznania obu pokrzywdzonych są wiarygodne i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Podkreślić należy, że ich relacja co do zasadniczych elementów poszczególnych zdarzeń będących przedmiotem postępowania w sprawie jest spójna i w części pokrywa się również z wyjaśnieniami oskarżonego, który nie przeczył, że używał wobec pokrzywdzonych słów wulgarnych.

Relacje pokrzywdzonych znalazła też wsparcie w innych dowodach, a w szczególności w zeznaniach świadków : G. K., H. C.. Z zeznań H. C. wynika, że inni mieszkańcy ośrodka przekazali jej, że widzieli jak oskarżony „ganiał z nożem M. S. i żądał od niego pieniędzy”. Natomiast M. S. jej zdaniem nie stwarzał większych problemów (k. 221v). Sąd dostrzegł również trudny charakter M. S. na który zwróciła również uwagę H. C.. Mianowicie świadek podała, że jest on osobą roszczeniową i piszącą skargi do różnych instytucji. Jednak jak słusznie zauważył Sąd I instancji, okoliczność, że pokrzywdzony korzysta ze swoich uprawnień, skutecznie dochodzi swoich praw i z tego powodu nie cisy się sympatią pracowników Patronatu, nie oznacza, że jest osobą niewiarygodną.

Obrońca stara się podważyć wiarygodność relacji M. S. zarzucając, że jego zeznania są zmienne i sprzeczne ze sobą. Wskazał również, że jego wiarygodność podważają wcześniejsze skazania, deklarowane przez niego schorzenia, wcześniejsze leczenie psychiatryczne i niepełnosprawność. W tym kontekście stawiany jest również

zarzut obrazy art. 192 § 2 k.p.k. polegający według skarżącego na zaniechaniu przesłuchania tego pokrzywdzonego z udziałem biegłych psychiatrów i psychologa.

Podniesione zarzuty są bezpodstawnie i nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w części motywacyjnej wydanego orzeczenia wskazał dlaczego zeznania pokrzywdzonych M. S. i Ł. K. zasługują na wiarę. Odniósł się również do podnoszonych przez obrońcę rozbieżności w zeznaniach M. S. i zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia argumentacja w tym zakresie jako logiczna, przekonująca i pozbawiona błędów, zasługuje na pełną aprobatę.

Sąd Okręgowy uzasadnił również dlaczego nie zachodziła konieczność przesłuchania M. S. z udziałem biegłego psychologa. Stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie jest merytorycznie zasadne i zgodne z przepisami postępowania karnego.

Stosownie bowiem do treści art. 192 § 2 k.p.k. Sąd może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa jedynie w przypadku, gdy zachodzi wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności do postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Sąd I instancji w trakcie przesłuchania M. S. żadnej z tych okoliczności nie dostrzegł i faktycznie żadna z tych ustawowych przesłanek w tym przypadku nie wystąpiła.. Zasadnie wskazał, że na potrzebę przesłuchania świadka z udziałem biegłego psychologa nie wskazywała zarówno treść jego wypowiedzi jak też jego zachowanie. Natomiast niepamięć niektórych

okoliczności opisywanych zdarzeń, w tym dotycząca precyzyjnego określenia miejsca i czasu poszczególnych zdarzeń, była wynikiem upływu czasu, stanu emocjonalnego w jakim wówczas znajdował się oraz skutkiem podjętej terapii, której poddał się po zdarzeniu. Wskazywane przez skarżącego rozbieżności dotyczyły przy tym okoliczności o drugorzędym znaczeniu. Sam pokrzywdzony potwierdził, że cierpi na epilepsję pourazową, jednak zaznaczył, że leczył się jedynie u neurologa. Natomiast nigdy nie był leczony psychiatrycznie. Z pomocy psychologa zaczął korzystać dopiero po przeżyciach związanych z czynami oskarżonego (k. 131v). Sąd Apelacyjny mając bezpośredni kontakt z pokrzywdzonym również nie znalazł podstaw do przeprowadzenia takiego dowodu.

Wiarygodności M. S. nie podważa również jego dotychczasowy sposób życia oraz wydane wobec niego wyroki skazujące, zwłaszcza, że pokrzywdzony nie został skazany za złożenie fałszywych zeznań. Ocenie w tym przedmiocie podlega przecież nie „przeszłość” świadka tylko treść jego relacji w konfrontacji z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji dokonał takiej oceny i wyciągnął z niej właściwe wnioski. Dokonana w tym zakresie ocena jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędu. Jako taka nie przekracza granic określonych w art. 7 k.p.k. i zasługuje na pełną aprobatę.

Wątpliwości nie budzi również wiarygodność drugiego z pokrzywdzonych Ł. K., który przyznał, że również jego oskarżony chciał zaatakować trzymając nóż

w ręku, ale został powstrzymany przez inne osoby (k. 291). Natomiast podnoszona przez obrońcę kwestia czy pokrzywdzeni przed pojawieniem się oskarżonego w Ośrodku (...) spożywali tam wcześniej alkohol dla ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego nie ma znaczenia. Z kolei okoliczność, że nie ujawniono świadków, że M. S. był zmuszany przez oskarżonego do zakupu alkoholu też nie podważa tych ustaleń. Oznacza jedynie, że poza pokrzywdzonym nie było innych naocznych świadków tych zdarzeń.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił również, że treść wypowiedzi skierowanych przez oskarżonego do M. S. i Ł. K. wyczerpała znamiona groźby karalnej określonej w art. 190 § 1 k.k. Groźby te wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a więc obaj pokrzywdzeni odebrali kierowane do nich groźby jako realne, zwłaszcza, że słowom wypowiedzianym przez oskarżonego towarzyszyła jego agresywna postawa i zachowanie. Podczas gróźb wypowiedzianych wobec M. S. i Ł. K. oskarżony chwycił do ręki nóż, co dodatkowo wypowiedziane groźby czyniło realnymi (k. 40v, 62).

Oceny tej nie zmienia też treść zeznań świadka H. C., która wskazała na nagminność słów wulgarnych jakimi posługują się lokatorzy Stowarzyszenia (...). Używanie słów wulgarnych nie jest jednak tożsame z używaniem groźby uszkodzenia ciała też pozbawienia życia. Każda osoba z podstawowym doświadczeniem życiowym jest w stanie odróżnić oba pojęcia, zwłaszcza, że w tym przypadku kierowane wobec pokrzywdzonych groźby miały

wywołać określony skutek tj. zastraszyć pokrzywdzonych i zmusić ich do wykonania poleceń wydawanych przez oskarżonego, w tym m.in. wydania pieniędzy lub zakupu i przyniesienia na teren Stowarzyszenia (...) alkoholu. Przesłuchani w sprawie świadkowie zaprzeczyli również wersji oskarżonego jakoby tego rodzaju wulgarne groźby były wśród mieszkańców Stowarzyszenia (...) na porządku dziennym i stanowiły formę zwykłego komunikowania się między nimi.

Okoliczność, że przy oskarżonym nie odnaleziono środków pieniężnych będących przedmiotem przestępstwa i posiadał on w tym czasie w depozycie własne środki nie podważa również poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, posiadane przez oskarżonego środki nie były duże. Natomiast oskarżony często spożywał alkohol co uzasadniało zdobycie dodatkowych środków na alkohol. Ponadto doświadczenie życiowe uczy, że sprawcy zaboru mienia nie zawsze decydują się na dokonanie takiego czynu z powodu „niedostatku”. W większości przypadków motywację sprawców tego rodzaju czynów stanowi chęć bezpodstawnego wzbogacenia się. Ponadto M. S. w sposób logiczny wyjaśnił dlaczego oskarżony wówczas nie mógł skorzystać ze swoich środków. Nie było wówczas komu wydać tych środków z depozytu (nie było kierowniczką), a ponadto oskarżony był wówczas pod wpływem alkoholu co było niedozwolone na terenie ośrodka (k. 199v).

Poczynionych w sprawie ustaleń nie podważa również okoliczność, że przy oskarżonym nie zabezpieczone

środków pieniężnych pochodzących z przestępstwa. Od zawiadomienia o przestępstwie do chwili przyjazdu funkcjonariuszy Policji upłynął znaczny okres czasu (1 godzina i 40 minut), a więc miał on dużo czasu, aby pozbyć się tych pieniędzy.

Zastrzeżeń nie budzą też orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe i kary łączne, które spełnia wszystkie ustawowe wymogi i nie nosi znamion rażącej niewspółmierności. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie ulega wątpliwości, że bilans tych okoliczności jest zdecydowanie niekorzystny dla oskarżonego.

Na korzyść oskarżonego Sąd I instancji zasadnie zaliczył jedynie stosunkowo niewielką brutalność w działaniu oskarżonego i wynikający z niego brak obrażeń ciała u pokrzywdzonego M. S.. Innych okoliczności łagodzących brak.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że w przypadku oskarżonego dominują okoliczności obciążające do których należy zaliczyć znaczny stopień jego winy, charakter popełnionych czynów i ich stopień społecznej szkodliwości, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, w tym uprzednią wielokrotną karalność i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 i 2 k.k. Właściwości i warunki osobiste wskazują zatem, że K. M. jest sprawcą niepoprawnym i w znacznym stopniu zdemoralizowanym. W tym stanie rzeczy orzeczonych wobec niego kar jednostkowych i kary łącznej nie sposób postrzegać jako

rażąco surowych jak też jako rażąco łagodnych.

Z tych samych względów na uwzględnienie nie zasługiwała w tym zakresie apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego tak w zakresie stawianego zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu jak też w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności

zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz pokrzywdzonego M. S. za czyn przypisany oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej. Mając na uwadze charakter tego czynu oraz wynikający z niego stosunkowo niewielki rozmiar krzywdy dla pokrzywdzonego, w tym poniesiony przez niego uszczerbek na zdrowiu, nie można uznać, że zasądzona z tego tytułu kwota 600 zł. jest rażąco niska.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie są zasadne.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o winie i karze	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione w apelacji oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego są bezzasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2, 3, 4	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na mocy art. 624 § 1 k.p.k., zaś kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu i oskarżycielowi posiłkowemu na podstawie § 4 ust. 1 i 4 , § 17 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. (Dz.U.2016.1715 z późn zm.).

7. PODPIS